

PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT de CATALUNYAEl P. S. U. de C., forma superior d'organització obrera

L'Estat espanyol, Estat de la burgesia agrària, és una de les organitzacions polítiques més endarrerides d'Europa. Al cap d'un segle i mig llarg de la Revolució francesa i dels tres segles de la Revolució anglesa, a Espanya l'hegemonia política és exercida encara per la classe dels terratinents i latifundistes hereus de les castes teocràtica i militar de la vella noblesa lleonesa.

L'Estat espanyol és la perpetuació, en les primeres anyades de l'era atòmica, del contrasentit econòmic segons el qual el centre agrari exerceix l'hegemonia política damunt la perifèria peninsular, de formes de producció més avançades que no pas les de les zones on llur raquítica burgesia no passa de comercial i on llur proletariat és gairebé totalment agrari.

Una tal aberració econòmica només podia mantenir-se pel terrorisme. I pel terrorisme s'ha mantingut d'ençà de la més fictícia que real "unidad española", d'ençà de l'assassinat de les llibertats municipals i de la crema dels furs que recordaven els vells reialmes o comtats hispànics, d'ençà que la dèbil burgesia urbana i després industrial ha intentat apoderar-se de la màquina de l'Estat. En només un segle i mig, quatre guerres civils han deixat xop de sang el mapa peninsular.

El terrorisme no ha revestit, però, solament un aspecte de violència sagnant. Ha revestit també el de l'anorreament de la consciència individual i col·lectiva de totes les forces d'oposició a la classe que manté Espanya al nivell de les darreries de l'imperi otomà. A una tal obra criminal han col·laborat una clerecia indocta i anticristiana amenaçant amb totes les penes de l'infern unes masses condemnades a ignorància perpètua, han col·laborat uns mestres d'escola i uns escriptors que han propagat una història absurda i glorificadora de crims, han col·laborat uns polítics sense ciència ni entranyes. I on aquests enemics dels pobles hispànics no han pogut arribar, llur tasca ha estat completada per policies i generals que han perseguit el crim de pensar com el més imperdonable dels delictes.

Miopia política. - Amb tot i tants desastres, el quadre no seria exacte si es deixés de consignar la mentalitat rural de no pocs dirigents obrers que no han copsat que la clau de volta de la revolució democràtica hispànica és la prèvia destrucció de l'actual Estat centralista espanyol, que sense el col·lapse de l'actual Estat agrari espanyol, presó de pobles — el primer presoner dels quals és la nació que es creu hegemònica quan els hegemònics són els seus explotadors directes —, no hi haurà mai revolució democràtica i menys encara socialisme.

I malauradament els exemples d'una tal miopia són abundants. En el cas concret de Catalunya, amb recordar l'experiència lerrouxista i l'atemptat de què ha estat objecte el P. S. U. de C., haurem citat els més culminants en tot el que va de segle. Les bombes policiaques que provocaren els turments de Montjuïc, les del confident Rull, els assassinats pels "Sindicats lliures", les repressions d'Anido i Arlegui, amb tot i llur enorme dramatisme, no van poder acabar amb les energies del proletariat català, ans al contrari. En canvi, el Gapon-Lerroux havia arribat a esterilitzar el moviment obrer de Barcelona en diluir-lo en les seves fraternitats republicanes. Com l'hauria deixat orfe de partit polític propi si la conspiració "antinacionalista" dirigida pel Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya hagués pogut liquidar el P. S. U. de C.

En nom del "partit dels comunistes catalans", el Buró Polític del P. C. d'E. ha intentat servir, no la causa del proletariat de Catalunya arribat a la seva maduresa política i donant l'exemple al món d'ésser el primer partit fill de la unió de comunistes i socialistes en un país capitalista, sinó la de servir amb safata a la burgesia agrària espanyola la destrucció d'una brillant conquesta obrera, la del partit que ha fet la síntesi de les aspiracions nacionals i socials del poble de Catalunya, del partit que ha merescut l'aprovació i l'aplaudiment de la Internacional Comunista perquè havia acabat amb cinquanta anys de divisió de la classe obrera, perquè havia escrit pàgines brillantíssimes en la guerra dels pobles hispànics que durant trenta-dos mesos van plantar cara al feixisme internacional i la planten contra Franco fa disset anys.

Negació escandalosa del marxisme. - D'aquest repàs de la situació social i política peninsular fet a corre-cuita es desprenen dues conclusions principals o sia: que a Espa-